

БОРБА®

**129 години отъ Плъненската епопея (10 декември 1877 г.).
Единъ решителенъ моментъ отъ Руско-турската война.
Ранениятъ Османъ паша предава сабята си
на руския генералъ Тотлебенъ.**

BORBA ©
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MARCH, 2007

България в Европейския съюз

Членството в Европейския съюз ни дава:

1. Възможност за свободно придвижване в ЕС.
2. Право на пребиваване в държавите – членки на ЕС.
3. Признаване на българските дипломи в ЕС.
4. Признаване на професионалната квалификация в ЕС.
5. Възможност за образование в ЕС.
6. Право на спешна и неотложна медицинска помощ чрез здравноосигурителната карта при пътуване в ЕС.
7. Право на равнопоставено третиране в сравнение с гражданите на другите държави – членки на ЕС.
8. Право на участие и гласуване в местни избори и избори за Европейски парламент в държавата – членка на ЕС, където живеете.
9. Възможност за привличане на повече инвестиции и възможност за откриване на нови работни места.
10. Осигуряване на допълнително финансиране на земеделските производители.
11. Възможности за участие в програмите на ЕС в социалната, културната, научната и други области.
12. По-пълна защита на правата на потребителите.
13. По-безопасни (екологично чисти), отговарящи на повишените потребителски изисквания, стоки на пазара.
14. Подобряване на условията на труд.
15. Право на отправяне на въпроси до европейските институции и на отговор от тези институции на български език.

Повече информация, свързана с членството на България в Европейския съюз и произтичащите от него права и задължения на българските граждани може да се получи от портала с информация за Европейския съюз:

<http://www.evroportal.bg/>

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com; bnfront.hit.bg

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 56, брой 2

Книжка сто и седемдесета

Мартъ 2007

За демокрацията и парламентаризма въ днешна България

Нѣкога Анатолъ Франсъ е казалъ: “Трѣбва да се пазите отъ този видъ робство, каквото е робството на думитѣ и на което човѣкъ се подчинява съ най-голѣмо покорство.”

Това предупреждение е особено актуално днесъ, въ ерата на демокрацията и парламентаризма, около които сж изковани много догми и издигнати редъ фетиши. Когато повече отъ всѣкога фразата е измѣстила живия смисълъ на идеитѣ и съ многообразието на формата и съдържанието си е стигнала до състояние рѣзко да се разграничи отъ древния редъ на обществото. За него демокрацията и парламентаризмътъ сж мжчноподвижни, архаични като поведение, изоставачи отъ динамиката на времето и оттамъ – негодни и едва ли не отживѣли. За да се стигне до такива изводи, явно този единственъ днесъ механизъмъ на демокрацията – парламентаризмътъ, не функционира правилно или най-малкото има противдействащи течения вжтре въ самия него, които пречатъ за неговата нормална работа. Ако тѣзи течения не бждатъ пренасочени и тѣхната сила и влияние не бждатъ сведени до възможния минимумъ, последствията могатъ да бждатъ трагични.

Отъ какво и въ какво се изразява общественото недоволство отъ парламентарната демокрация въ наше време?

На първо мѣсто по редъ, но не и по значение, парламентътъ, или по-точно той и народнитѣ представители, се вмѣстватъ като кадровици въ администрацията и функциитѣ на изпълнителната властъ – било въ прѣкото управление, било като регулиратъ най-малкитѣ подробности въ областта на бюджета на мѣстните самоуправителни единици – общинитѣ. Това, отъ своя страна, сковава администрацията по мѣста, като я прави зависима отъ законодателната властъ и мжчноподвижна въ изпълнение на текущитѣ задачи, свързани съ управлението. Нарушава се принципътъ за раздѣлността и самостоятелността на властитѣ (законодателна, изпълнителна и сждебна) и съ право среща атакитѣ на гражданитѣ, тѣхното недовѣрие и съмненията имъ въ правилността на водената като цѣло държавна политика.

На второ мѣсто, парламентарното вмешателство въ сждебната властъ, което на мѣста е не очевидно, а очевадещо.

Тукъ не става въпросъ за лобирание, а за грубъ натискъ по цѣлата верига на сждопроизводството, целящъ да подмѣни свободното сждийско убеждение при решаване на даденъ казусъ, въ който има интересъ този или онзи народенъ представителъ, и го реши въ негова полза. Принципътъ за върховенството на закона е замѣненъ съ принципа за върховенството на интереса, нѣмашъ нищо общо въ разкриване на обективната истина, което е първо и последно задължение на цѣлата сждебна властъ. При това положение може ли въобще да се говори за демокрация, въ основата на която е поставена раздѣлността на властите, за взаименъ контролъ мѣжду тѣхъ и въобще за демократично общество, регламентирано отъ обществения договоръ

– Конституцията? Явно не! И не защото такава вмѣшателство връща обществото 17 години назадъ въ времето, когато цѣлата сѣдебна система бѣше мобилизирана да изпълнява не конституционнитѣ разпоредби, а партийнитѣ, на управляващата комунистическа партия. Тогава безъ сѣдъ и основание, по решение на членоветѣ на партийното бюро, едноцвѣтниятъ комунистически парламентъ и мѣстнитѣ велможи отъ общинитѣ се отнемаше собственостъ на гражданитѣ. Безъ сѣдъ и присѣда се екзекутираха граждани, защото партията изискваше това, защото парламентътъ (постфактумъ) узаконяваше всички беззакония, извършени по разпореждане на тоталитарно-комунистическата “законностъ”. Това при демократичното парламентарно управление е недопустимо и противоположно. Затова общественото мнение поставя на последното мѣсто на довѣрие парламента и окачествява неговата дейностъ като архаична, служеща си съ комунистически методи, отживѣла времето си.

На трето мѣсто, твърдата пропорционална избирателна система, по която се избиратъ народнитѣ представители и която дава възможностъ да бѣдатъ избирани фигуранти, нѣкои отъ които отъ прекрчването на прага на Народното събрание до изтичане на мандата му сѣ гости. Тѣ не само не сѣ законотворци, но съ инертността си сѣ пречка за неговата високоотговорна дейностъ. Перманентността на заседанията съ нищо не показва, че тя е факторътъ, който предава качество на извършената работа. Присѣтствието въ работата на комисииитѣ на такива народни представители се свежда само до бройка при гласуванията, въ повечето случаи безъ да се разбира сѣщността на решението, което съ тѣхното вдигане на рѣка е вече обектъ за присѣтствие въ пленарната зала, или за дългото му чакане да влѣзе въ дневния редъ.

На четвърто мѣсто е желанието на парламента да има цѣлата властъ, съ което злоупотребява по отношение принципа за разделението на властите, тѣхната самостоятелностъ и конституционна автономностъ. Като яркъ примѣръ може да се посочи т.нар. парламентаренъ контролъ, при който по политически причини въ всѣко време и по всѣкакъв поводъ, често най-незначителенъ, правителството може да бѣде бламирано и свалено. Последствията отъ единъ такъвъ блямъ сѣ интересни не въ смисълъ, че ако не може да бѣде съставено друго правителство, ще бѣдатъ произведени предсрочни парламентарни избори, а въ това, че следъ обявяване на изборния резултатъ с парламентарната благословия на новия парламентъ като предишния ще завърти рулетката въ изпълнителната и сѣдебната власти и по цѣлата верига ще започне безпричинниятъ кадрови галопъ за мѣста на “наши хора”.

На пето мѣсто, многообразието на партии, участващи въ изборния процесъ, чийто активъ най-често се изразява въ реализиране на едно депутатско мѣсто или две (въ зависимостъ по коя математическа система се изчисляватъ изборнитѣ резултати). Това означава, че следъ “пазарлъци” въ парламента ще се наброява такава количество парламентарни групи, които въ никакъвъ случай (опитътъ го е доказалъ) не могатъ да бѣдатъ факторъ за парламентарна оперативностъ при вземане на почти всички решения и най-вече при съставяне на правителство, защото многоличието на интереси диктува многоличие на зависимости, съ които всѣки натоваренъ да състави правителство задължително трѣбва да се съобразява. Трудно е да се изброятъ полуотворенитѣ “вратички”, презъ които парламентътъ и парламентариститѣ ловко преминаватъ, за да постигнатъ партийни, корпоративни и лични цели. Сложни сѣ въпроситѣ, свързани съ българската демокрация и парламентаризъмъ след падането на тоталитарно-комунистическата властъ въ България преди 17 години. Компартията бѣше принудена да се оттегли отъ ръководната си роля въ политическия и икономическия животъ на страната, безъ да бѣде заклеямена и основателно порицана и наказана за нещастията, които причини на народа въ продължение на 45-годишното си управление. Въ резултатъ на това великодушие, проявено къмъ нея, дебело подчертаваме, но съ пълната ѣ подкрепа за “благодарностъ къмъ народа” още въ самото начало на промѣната, при структуриране на новитѣ органи – на властъ, управление и сѣдопроизводство, тя, партията, успѣ да заеме възлови позиции въ тѣхъ и да отклони народа отъ вѣрния за прехода пѣтъ.

За да се развива България въ новитѣ условия на животъ като демократична държава, условие, безъ което не може, е:

– Комунистическата номенклатура да бѣде отстранена отъ властѣта, както това направиха другитѣ страни, преминали подъ комунистическия ботушъ.

– Началото може да бѣде сложено съ отстраняване на недемократичнитѣ начини на действия, съ които си служи парламентътъ. За това се изисква политическа воля, подкрепена съ изборната бюлетина на българския народъ въ двата вида избори, които предстоятъ презъ настоящата година: за Европейски парламентъ и за местни органи на властѣта (общински избори).

Това е бѣдещето на България, дори и най-вече като членъ на Европейския съюзъ.

Народе, събуди се! Не робство на думите, а робство на разума, вѣрата, морала и чистотата е началото и краятъ на парламентарната демокрация!

БОРБА

Георги Петров

Европейският съюз не е институция за прикриване на комунистическите престъпления в България

Стефан Куртоа в книгата си “Черна книга на комунизма” още през 2002 г. се обърна към държавите от Европейския съюз, заявявайки им: “Няма Обединена Европа, докато Западът не чуе истинската история на комунизма, закодирана в тези архиви” (бел. авт. – Куртоа има предвид архивите на службите за сигурност в страните, прекарали по-къс или по-дълъг период под комунистическо управление). Специално за България във втория том на същата книга той дава пример с Естония, като казва, че министър-председателят на тази страна Марк Лаор сам изнася фактите за доносниците, и продължава: “Виждате ли къде е разликата с България. Например в Естония историята на комунистическите престъпления се пише от самия министър-председател, който с цялата си тежест на институцията, която представлява, защитава отварянето на досиетата (отнася се за 2002 г. – бел. авт.). Вашите архиви отново са затворени.” По този път на отваряне на архивите преминаха страните от Централна Европа – бивши сателити на Съветския съюз, в някои от които тази страница е вече затворена. В България едва сега тя се отваря.

Началото ѝ се слага от 40-то народно събрание със закон, сътворен от депутати с много родилни мъки и уговорки, които, най-мекото казано, го правят безпредметен. С клаузите, залегнали в този закон, даващ възможност на комисия, излъчена от Народното събрание на квотен партиен принцип, да преглежда и селектира архивните единици – коя да добие гражданственост и коя да остане засекретена, явно се цели не разкриване на истината за сатанинското

дело на преките извършители на престъпления към българския народ, техните сътрудници, помагачи, доносници и поръчители, а за тяхното прикриване. За отбелязване е, че това прикриване се извършва не в някое друго време, а когато България е на прага и е вече равноправен член на Обединена Европа. За едни разсекретяване на архивите, а това са явно престъпниците, е изискано стъпало към отворената врата на Евросъюза и с приемането ни в него тя ще бъде не само затворена, но и яко залостена, за да не бъде отворена нито в близкото, нито в далечното бъдеще. За други обаче тя ще остане отворена, а тези други са жертвите на комунистическите безчинства готови, докато не бъдат разобличени убийците и цялата камарила край тях и не им бъде отрязан пътят към подстъпите на властта. С това закъсняло разобличаване днес сме отново в лапите на бившата партийна номенклатура и нейното фамилно метастазиране. Аргументи за и против ще бъдат извадени от дълбините на политическите кухни и предложени за обществена консумация. Но аргументът, че Евросъюзът ще остане безпринципен наблюдател и прикриваща институция с мълчанието си за комунистическите престъпления спрямо човечеството и специално за своите членове, не може да бъде в дневния ред на едно демократично, либерално общество. На всички прикрити и открити напъни на днес консумиращите властта вълци в овчи кожи, за съжаление под диригентската палка на БСП, трябва да бъде ясно, че последните зрънца на пясъчния часовник се отронват.

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

EXECUTIVE BOARD

PRESIDIUM

Alex Darvodelsky, Dipl. Ing.
Dr. Angel Todoroff
Marin Marinov, Esq.

REPRESENTATIVE B.D. FORUM

Dimitar Boyanov, Dipl. Ing.
REPRESENTATIVE - BULGARIA
Gosho Spassov

SECRETARY

Jordan Ganchovsky

TREASURER

Krum Radev

ADVISERS

Tzonio Gradinarov
Dragomir Zagorsky
Miro Gergoff

CONTROLLERS

Nikola Janakiev

Peter Nikoloff

BOARD OF DIRECTORS

George Lazarow, Dipl. Ing.
Germany

Simeon Saraivanov

Washington State, USA

Dr. Ilia Popov

Brazil

Enrico Del Bello

Italy

Pano Saraydaroff

Australia

G. Schallenberg, Dipl. Ing.

Germany

Emil Atanasoff

New York, USA

Kiril Kirov

England

A. Adelblom, Dipl. Ing.

Sweden

Lissa Lisseva, Dipl. Ing.

South Africa

Dr. Ivan Dobrev

B. C., Canada

Michael Michailov

California, USA

Jivko Srebroff

Australia

Neno Petrov

New Jersey, USA

George Antonoff

Arizona, USA

Todor x. Ivanov

WORLD CENTRAL COMMITTEE

+ DR. IVAN DOCHEFF

Honorary President – 1981

DR. JAMES VELKOV

Honorary President – 2004

Incorporated in the State of New York
November 7, 1958
Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt #36-3208582
I.R.S. Sect. 501-State of Illinois 1987
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 38R-11031, November 20, 1967

Mailing Address:

P.O. Box 46250
Chicago, IL 60646, U.S.A.

ОБРЪЩЕНИЕ

към българската общественост

Българи, Родината е в опасност!

Българският национален фронт, Инк., следи с тревога и напрежение опитите на комунистите да елиминират антикомунисти, репресирани и политически емигранти, в лицето на Георги Константинов, от Комисията за отваряне на досиетата.

Тази нагла комунистическа провокация намери отзвук и в средите на българската патриотична емиграция.

Цялата демократична българска общественост – в България и извън нея, е изправена пред предизвикателството да извика: "Господа социалисти, този път няма да мине!"

Няма да допуснем да реставрирате човеконенавистната комунистическа система с нейния репресивен апарат – Държавна сигурност. Точно това, което в момента се опитвате да правите.

Ние се обръщаме към всички българи, на които свободата и демокрацията са скъпи, докато не е станало късно, да си подадем ръце и с общи законосъобразни действия да пресечем пътя на набиращата скорост комунистическа реставрация.

Пред грозящата Родината ни опасност няма място за колебания! От днес започва нашето утре!

Президиум на БНФ, Инк.

За контакти – България, София, тел./факс: (02) 822 35 31 – Спасов

С правата на всеки гражданин на Европейския съюз се ползва и всеки българин.

Принципи, на които е създаден Европейският съюз

"Съюзът се основава на принципите на свободата, демокрацията, зачитането на правата на човека и основните свободи и на принципа на правовата държава, които са общи принципи за държавите членки."

(Чл. 6.1, Договор за Европейския съюз)

129-годишнината отъ подписването на Санстефанския договоръ

Днешниятъ день – 3 мартъ, подписването на Санстефанския договоръ преди 129 години – е и патронниятъ празникъ на Българския националенъ фронтъ. На него отъ години, и особено презъ време на комунистическото робство на нашата родина, въ Нью Йоркъ и въ Чикаго сутринъ се провеждаше тържествено богослужение, а вечерята въ единъ отъ големитѣ хотели на Нью Йоркъ се провеждаше голѣмъ балъ.

По време на президентството на Айзенхауеръ 3 мартъ въ Съединенитѣ щати бѣ обявенъ за День на България.

На днешния день преди 129 години бѣ подписанъ Санстефанскиятъ договоръ – Освобождението. Българскиятъ народъ бѣше на пѣтъ да види осъществена своята мечта, а именно да живѣе свободно и независимо въ своитѣ народностни принципи: отъ Черно море на северъ до Бѣло море на югъ. Изглеждаше, че жертвитѣ на Априлското въстание не бѣха отишли напразно.

Но тази радостъ не бѣ задълго. Само следъ нѣколко месеца бѣ свиканъ Берлинскиятъ конгресъ. Великитѣ сили не можеха да допуснатъ на Балканитѣ да бѣде създадена една силна, свързана съ Русия държава.

И България бѣ разкъсана на 6 части. Северна Добруджа бѣ дадена на Румъния; отъ Северна България бѣ образувано автономно княжество; южната частъ на страната остана подъ името “Източна Румелия” подъ върховенството на султана; Тракия и Македония бѣха върнати въ границитѣ на Европейска Турция, а Западнитѣ покрайнини съ градоветѣ Пиротъ и Враня бѣха прехвърлени въ Сърбия.

Едва ли би могло да се постъпи по-жестоко съ единъ народъ, тъй както бѣ постъпено съ българския въ Берлинъ.

Но действително ли Берлинскиятъ конгресъ носи вината за това разкъсване на България? Дали само Бисмаркъ и Дизраели сж виновни и сж заличили “безкористното дѣло на Русия”, както ни тълчеа въ главата още отъ училищната скамейка?

Тази легенда е една отъ онези изкривявания на историческата истина!

Английскиятъ историкъ Тейлъръ пита съ основание: “Защо Русия не концентрира усилията си върху провеждане на решенията на конференцията, които задължаваха и Англия?” Отговорътъ на този въпросъ намираме на страница 308, томъ 1 отъ издадената презъ 1954 г. отъ съветската академия на наукитѣ “История на България”, където четемъ: “Царисткото правителство преследваше въ войната съ Турция завоевателни цели и твърдението, че се касае за една “освободителна акция” бѣше само единъ удобенъ лозунгъ.

Само нѣколко месеца преди тази война съ така нареченитѣ Будапещенски конвенции Русия се задължаваше при разделяването на Европейска Турция да не бѣде образувана никаква славянска или друга компактна държава. Съ други думи, по-сетнешната Санстефанска България още преди започването на военнитѣ действия бѣше вече договорно отречена отъ русите.

Санстефанскиятъ договоръ бѣ наложенъ отъ славофила графъ Игнатиевъ, безъ да бѣде запитано даже и външното министерство въ Санктъ Петербургъ. Когато Игнатиевъ се завръща тамъ, Горчаковъ, външниятъ министъръ, му обръща гръб и го подканва грубо, така да се каже, “да пробута” самъ своя договоръ.

Тукъ Игнатиевъ направи нова грешка, която го обезсмърти съвсемъ отрицателно. Той предложи създаването на автономна “Македония” и създаде по този начинъ едно понятие, което дотогава липсваше въ дипломатическия речникъ.

Разбираемо е, че следъ едно вътрешно консолидиране и укрепване на България неразрешениятъ въпросъ за националното единство ще раздвижи отъ само себе си духоветѣ. Терорътъ и издевателствата върху населенитѣ съ българи провинции въ Европейска Турция допринесоха тѣ да не бждатъ приспани. Даже и споредъ официалната турска статистика населението на Македония бѣше българско. Тази статистика не говореше никъде за македонци.

Английскиятъ историкъ Тейлъръ допълва: “погледнато исторически, македонецътъ е българинъ, наново върнатъ подъ турско върховенство”. До 1912 г. всички знаеха, включително и сърбитѣ, че голѣма частъ на Македония е населена отъ българи.

Идеята балканскиятъ въпросъ да бѣде решенъ съ оръжие печелеше почва.

“Ако ми е позволено да направя една лична забележка – пише историкътъ и философъ Стефан Поповъ, – съ авторитѣ на големитѣ исторически трудове Андрей Тошевъ, Петъръ Тодоровъ, Александъръ Ганчевъ, както и съ по-сетнешния министъръ-председателъ Героги Кыосеивановъ съмъ говорилъ съ часове дали локалната Балканска война бѣше най-големата мъдростъ. И днесъ още не съмъ убеденъ въ това. У менъ все повече се утвърждаваше убеждението, че Балканската война бѣше грешка и тя послужи като въведение къмъ нашата национална трагедия.”

Отново потегли единъ народъ съ пѣсни въ борбата. Отново не падна! Само че това, което героитѣ спечелиха на бойното поле, бѣ проиграно отъ политикитѣ.

Вѣпрѣки лошата си подготовка, младата българска армия учуди Европа. Само въ продължение на четири седмици турскитѣ пълчища бѣха пометени. Полетѣтъ ѝ бѣ спрянь едва при Чаталджа – недалечъ отъ Цариградъ. Но стана нѣщо невѣроятъно. На 29 октомври, само 24 дни следъ започване на военнитѣ действия, повалената Турция моли за миръ. Великиятъ веризъ Камилъ паша предлага цѣлата завоювана земя. Въ този моментъ цѣла Тракия е въ български рѣже. Една българска дивизия е предъ Солунъ. Нѣма още предявени искания отъ Румѣния. Съ изключение на спорната зона въ Македония България е постигнала националнитѣ си граници.

Въ Лондонъ великитѣ сили полагатъ усилия за мирно решение на открития конфликтъ между съюзницитѣ. На 30 май 1913 г. бива подписанъ миренъ протоколъ, който съ линията Еносъ-Мидия оставя все още цѣла Тракия и договорната Македония на българитѣ. Последенъ шансъ. Обаче пълномощниятъ министъръ Маджаровъ подканя българското правителство да не отстъпва.

На 16 август бива издадена заповедъ за нападение при Чаталджа. Военната катастрофа е пълна. Тя била последвана и отъ дипломатическата: въ Букурещ бива подписанъ договорътъ за миръ, който цинично се основава на така наречения принципъ на равновесието.

Не минава дълго и Европа се запретва да извърши своето престъпно безумие – Първата свѣтвна война, което открива новъ шансъ за България... Но съпротивата срещу влизането въ войната бѣ този пѣтъ силна. Следъ манифеста на 16 май, подписанъ отъ 115 народни представители, последва на 4 септември 1915 г. прочутата аудиенция на опозицията при Негово Величество. Стамболийски открито заплашва Фердинандъ за това, че тласка страната къмъ нова катастрофа.

Стамболийски заплаща дързостта си съ затворъ. Но по-късно само той можеше да използва това си поведение, но не и комуниститѣ, които по сѣщото време устройваха съ комуниста Парвусъ събрания въ полза на войната.

Вѣпрѣки нѣкои забѣжки къмъ диктатура, режимътъ на Стамболийски бѣше чистъ домашенъ израстъкъ – изразъ на национална самобитностъ, на собствени оригинални идеи.

Когато презъ юни 1923 г. земеделскиятъ режимъ бѣ сваленъ, повечето негови водачи побѣгнаха не въ Москва, а въ Прага. Следъ амнистията 8 години по-късно тѣ се върнаха и влѣзоха въ коалиционното правителство на Малиновъ. Нито следа отъ мѣсть за претърпѣнитѣ преследвания. Тѣ следваха своята българска съвестъ.

Периодътъ между дветѣ свѣтвни войни и 45-тѣ години комунистическо потисничество се нуждаятъ отъ отдѣлно проучване. Но ще си позволя да подчертая нѣколко факта.

Първо. На 9 септември 1944 г. не бѣ сваленъ никакъвъ фашистки режимъ, както се твърди тенденциозно въ комунистическата история, а едно демократическо правителство начело съ земеделеца Муравиевъ.

Второ. На 9 септември 1944 г. не бѣ извършена никаква революция, а чрезъ воененъ превратъ властта бѣ предадена на комуниститѣ отъ групата “Звено”.

Трето. Безъ помощта на съветскитѣ окупатори комуниститѣ никога не биха могли да задържатъ властта.

Сега, когато българскиятъ народъ празнува отново 3-и мартъ като день на свободата за всички българи, кѣдето и да сѣ тѣ, ще припомнимъ само, че надеждата въ западнитѣ съюзници начело съ Америка възъ основа на Ялтенската спогодба да бѣде създадена една по-стабилна отвѣскога Европа остана излъгана. Както пише историкътъ Честъръ Билмотъ: “Още преди края на мартъ всички спогодби на Ялта бѣха нарушени или пренебрегнати отъ руситѣ.”

Що се отнася до България, съветскитѣ завоеватели се разпореждаха безъ никакво зачитане на правото или на човѣчността. Едно послушно, незаконно дошло на властъ правителство отстрани конституцията, създаде народни сѣдилища, извърши масовъ тероръ, убиваше и грабеше, прогони и изсели когото си искаше, езекутира регенти, министри, народни представители, военни, стопановеди и интелектуалци.

Дума по дума се сбѣднаха изказанитѣ още въ 1922 г. предупреждения на социалдемократическия народенъ трибунъ Кръстю Пастуховъ: “Установяването на комунистическата властъ въ България не ще донесе независимостъ и суверенитетъ, България ще бѣде превърната въ съветска провинция.”

Днесъ, 16 години следъ като бѣ сложенъ край на комунистическия режимъ, българскиятъ народъ продължава да страда отъ последицитѣ на тази властъ и се бори да не пропусне шанса, който му дава откриването на вратитѣ къмъ Европейската общностъ.

Евдокимъ Евдокимовъ, Мюнхенъ

Актуално

Свят на враждебност около нас!

“Радост в грижи, грижи в радостта” – така бащата, учителят, воинът Стамен Панчев се обръща към невръстния си син, когото поверява на баща си, ако не се завърне жив от фронта, “да направи от него това, което е направил за сина си Стамен”. Децата са радост, осмислят живота, гордост, но и изискват много, много грижи. От невинно крехко същество, току-що дошло на света, да направиш достоен гражданин. Грижи, но какви?

Смущават и основателно тревожат някои, и то не редки, прояви на децата ни днес. Параноична жестокост на ученичка, убила и разрязала на парчета своя съученичка, защото била по-хубава, грижите за модна външност са единствените и най-важните, мързел, готованковщина, измами, кражби, грабежи, наркомания, алчност – да имаш много и да живееш охолно за сметка на други изнемогващи, злоба, грубости, осакатяващи побои в училищата дори – тази свята институция за някогашния българин, домашни насилия, движенията, погледите на някои младежи говорят за призивно оскотяване. Майка пребива невръстните си деца – заслужава ли да бъде назовавана майка? В ранна възраст призови за любовни игри и секс, забременяване, аборти, захвърляне на новородено дете, продажба на деца и много, много други срамни, аморални деяния. Емоции без контрол, водещи до агресия, вместо до културно поведение, удоволствия без отговорност. Неумение да се владеят емоциите (виждаме какво става на стадиони след спортни игри). Свят на враждебност около нас. А семейството? Станало ли е то здрава преграда пред враждебността

на света? Защо се прехвърлят задълженията и отговорностите на други – училище, общество? Какви трябва да станат посоките на грижите ни към младежта? Отговорност за поведението, контрол над емоциите, честност, вежливост, коректност, без завист и грубост. Да се върва и следва чист идеал, носен от морално чисти хора.

Децата имат нужда от здрав корен и криле. Родителите са вековните дълбоци за създаването на истинско здраво семейство, което да стане пристанище в бурята на враждебността. Баби и дядовци – верни, любими, грижовни, богати на житейски опит и мъдрост – сигурен гарант, на когото работещите родители могат да разчитат. Така е било. Лишенията, несгодите да не засягат ничие човешко щастие.

Това не е случайно. Бог е преди всичко морал и чистота. Божиите заповеди са верни пътни карти за ръководство на родители и деца. Бог трябва да присъства навсякъде, даже и в политиката. Семейството със здрави корени, с отговорност, живеещо достоен трудов живот, с атмосфера на такт, деликатност, жизнерадост, доброжелателство, без егоизъм, грубости и жестокост – това е истинското християнско семейство. От такива семейства излизат младежите ни, които са национална гордост – първенци по успех на конкурси, олимпиади, състезания. Те вдъхват вяра и надежда за по-добри бъдни дни. Те са достоен идеал за следване, образец и пример.

Елена Вачева

Права на гражданите в Европейския съюз

“Съюзът зачита основните права, така както са гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи...”

(Чл. 6,2, Договор на Европейския съюз)

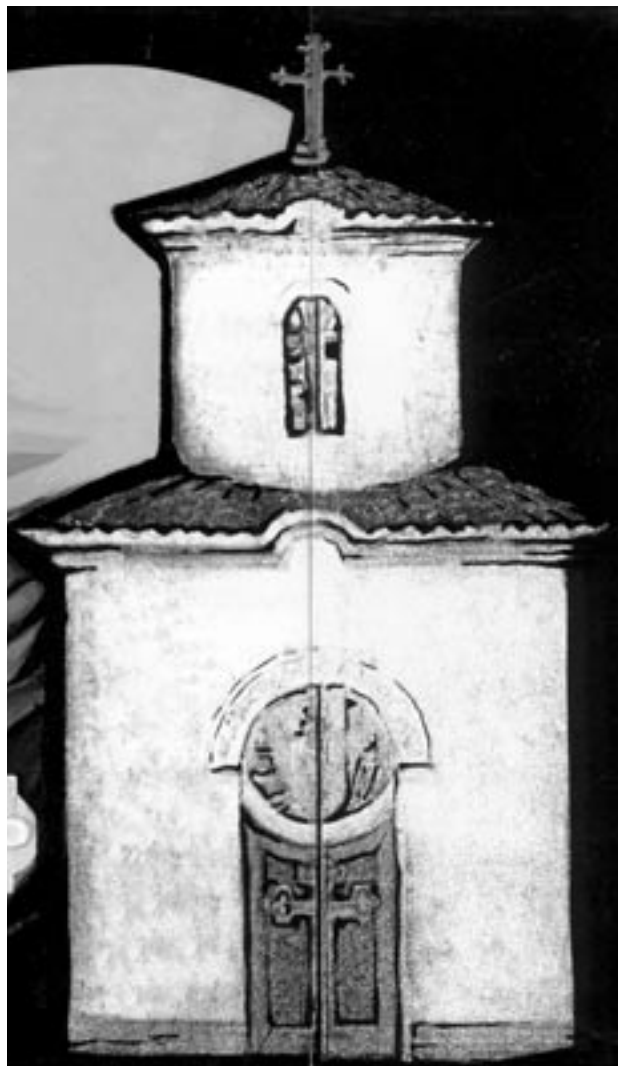
Не на
забравата

Камен Найденов,
Италия

Мемориалът

Ние, източноправославните християни, пък и тези на много други религии, сме научени в патриархалното българско семейство при определени празници, предимно на Задушница, да отидем и да занесем цветя на гроба на починалите близки. Да потърсим там свещеник, който да прочете молитва за успокоение на душите им, да раздадем жито и хляб на срещнатите. Припомнянето на тяхното минало участие в нашия живот е израз на зачитане и благодарност за стореното за нас. Тази вековна традиция се е пренесла и в обществения живот с установени начини за упоменаване на националните герои, тези дали живота си за запазване на родната земя, националност и свобода. Помня от юношеството ми в Плевен костницата в Мавзолея на загиналите за освобождението на града от отоманско иго в 1877 г., няма да забравя паметника на Шипка в чест на загиналите защитници на Шипченския проход през Освободителната война 1877-1878 г. Десетки са и другите паметници на епохални събития в нашата история, за които различните политически режими са търсили на определени дати да припомнят на българите, и то за жалост не всякога с историческата истина.

Мемориалът, издигнат в памет на нашите съотечественици – жертва на комунистическия терор, лишени от живот, безследно изчезнали и изпратени на разстрел от т.нар. народен съд. Той да им напомни за лагерите, политическите затворници, изселените, подложените на политически репресии – заедно с техните злочести семейства и близки. Споменът

за невинно пролятата кръв да гори в сърцето на всеки истински българин като вечен огън! Миналото да не се повтаря! Там можем да прочетем:

Успокой, Господи, душите на твоите мъченици!

Въздай им твоята правда.

Приеми ги за наши застъпници – свети и безсмъртни – сега и во веки веков! Амин.

След 9 септември 1944 г. тоталитарният комунистически режим натрапи във всеки кът на страната паметници за своята антинародна дейност, на нейни деятели, които без всякакво национално съзнание обрекоха живота си на чужда и злочестна за България кауза. И до днес страната ни не може да се изчисти от тези грозни останки на това черно минало, коствали огромни разходи (един от тях е и този на връх Бузлуджа!). Те, комунистите, бяха в състояние да заличат историческото минало на България, да премахнат столетните имена на градове (като Варна – Сталин, Шумен – Коларовград, Добрич – Толбухин и много други), стотици села, улици и какво ли още не! За добра съдба тяхната продажба дейност не стигна до загубване и на националната ни независимост. Те, сегашните и “бивши” комунисти, продължават да честват дати и събития, срамни за нашата история, на което ние продължаваме да бъдем безмълвни свидетели. Докога?!

От началото на тази година България е член на Европейската общност. Тук вече се говори за някои последици, някои телевизионни станции предадоха, че се очаква идването на голям брой българи (предимно млади жени), което досега бе

само нелегално. Какво ще намерят тук повече от това, което е в България? Работа – трудно, лесно забогатяване – само по криминален път, жилище – с висок наем, начин на живот – несвойствен за обикновения българин, език и навици – не лесни за усвояване. Емиграцията е на едно от последните места от целите на общността. Европейската общност цели разширен културен, стопански обмен на страните участнички, подпомагането им в развитието на икономиката и техническия прогрес, прилагането на общи норми за лично и обществено съществуване, общи норми за качество на стоки и услуги, обща вътрешна и международна политика. Готови ли сме за всичко това? Какво е състоянието на политическото единство на нашите водещи партии?

Скъпи сънародници, нека не забравяме нищо от доброто и от лошото на българското минало, нека не отминаваме народните интереси и осигуряването на положително утре на България. Тя е нашата родина и само в нея българинът може да бъде добре, здрав и истински щастлив!

Гражданство на лицата, живеещи в Европейския съюз

“Всяко лице, което притежава гражданство на държава членка е гражданин на съюза. Гражданството на съюза допълва, а не замества националното гражданство.”

(Чл. 17, 1, Договор за създаване на Европейската общност)

Критично

Господа управници, засрамете се!
Приятелите от Областния съвет на репресираните в Стара Загора,
Не сте сами
Ние сме с вас
С вас е целият окраден и измамен български народ

БОРБА

Областно ръководство на Съюза на репресираните – Стара Загора

До: европейската комисия за защита правата на човека
Парламентарната асамблея на Съвета на Европа
Страсбург – Франция

Уважаеми господа,

След многобройните единични контакти с притежатели на компенсаторни документи, се наложи преди три години на 20 декември 2003 г. и на 10 януари 2004 г. да направим пряка среща с четиристотин собственици.

Молим ви за отношение и съответно вземане на решение по исквата ни молба: Закона за пълно обезщетяване на собствениците на компенсаторните документи, и приложенията: Искането и Фондация на репресираните.

Моля ви и като имате предвид, че финансовото ни състояние е много тежко, то разходите за превода, за съдебните и деловодни, да бъдат присъдени за сметка на държавата.

Приложение: по текста.

Областен съвет на репресираните – Стара Загора

Избирателни права на гражданите, живеещи в Европейския съюз

“Всеки гражданин на съюза, пребиваващ в страна членка, на която не е гражданин, има право да избира и да бъде избран в местните избори в държава членка на територията, на която живее, при същите условия, както и гражданите на тази държава.”

(чл. 19,2 от Договора за създаване на Европейската общност)

До: Европейската комисия за защита правата на човека
Парламентарната асамблея на Съвета на Европа
Страсбург – Франция

Искова молба

От: Областния съюз на репресираните след 9 септември 1944 г. – Стара Загора, България
Срещу: Народното събрание на Република България и Министерския съвет на Република България

Уважаеми господа

Като изхождаме от Резолюция 1481 от 25 януари 2006 г., приета на петото заседание на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа, и главно точка 2 за масовата жестокост и терор на комунистическия режим след 9 септември 1944 г. Като изхождаме от обстоятелството, че по етажите на държавната власт и в парламента са бивши кадри на комунистическия режим и техните наследници, то репресиите не са отминали 17 години след периода на “свободата” и “демокрацията” след 10 ноември 1989 г.

Законът за обезщетяване собствениците на одържавени имоти (ДВ, бр. 107 от 1997 г.) даде надежда на хиляди български семейства, чиито имоти бяха “национализирани”, ако така може да се каже насилственото и незаконното отнемане на недвижимото и движимото им имущество от комунистическите експроприатори – още повече, че то най-често бе съпроводено и с ликвидиране на тези хора (със съд

или без съд) с лагери и затвори, изселване и “черен печат” върху цялото семейство, който затваряше вратите към образование, работа, чужбина и какво ли не още.

Приемането, след пет години изменение от 39-то НС, на Закона за сделки с компенсаторни инструменти бяха само формално освобождаване на държавата от поетите обещания. Не беше ли това държавен дълг към тези собственици?! Защо беше допуснато поради крещящите им нужди: болести, ниски заплати, мизерни пенсии, за издръжка на ученици и студенти, семействата на собствениците на тези компенсаторни инструменти да ги продават на много ниски цени в лева – за 8, 18, 12, 14, 20 стотинки. В хаоса на “пазарната икономика” се създадоха условия за мафиотски корупционни сделки чрез пародийни конкурси и търгове на физически лица, фирми, групировки и банкови институции, в голямата си част дейци и помощници на бившия комунистически режим, да се облагодетелстват при приватизацията на това имущество под формата на държавно.

Комунистическия режим не зачете и собствените си решения със Закона за национализацията (ДВ, бр. 302 от 27 декември 1947 г.), чийто чл. 13 гласеше: “одръжавеното имущество ще се погасява чрез лихвоносещи облигации”.

Освен това, както посочихме по-горе, обезщетенията с компенсаторни инструменти, приети със Закона за обезщетенията на собствениците на одържавени имоти, за установените суми по чл. 4 на база на ръста на средните заплати, съгласно Информационния бюлетин беше предложено от вносителя на Закона в 38-то НС от депутатата г-н Лучников да бъде приложена лихва с коефициент 1.5. Това означава, че сумата по чл. 4 трябваше да бъде завишена с годишна лихва 3% за петдесет години. Но и това не беше прието поради натиска на комунистическото наследство сред депутатите в парламента.

Освен това парламентаристите погават и собствената си клетва: “Ще служим в интерес на народа”. Какъв интерес е това?! Ами хилядите избити от “народния съд” и заровени в неznайни ями, други избити в лагери и затвори, а ограбеното им имущество и сега се връща в многократно по-малко количество и стойностно изражение (вместо 50 хиляди лева му се връщат 5 хиляди лева). Показателни са извратените приватизационни сделки, които се извършват от седемнадесет години насам за сметка, в интерес на привържениците и техните наследници на комунистическия режим. Срамно е и е гавра със собствените им средства, вече в отвъдното, близките им не могат да почитат паметта им с мемориални паметници.

С настоящото ви уведомяваме, че на 17 август 2005 г., на 20 октомври 2005 г. и на 27 април 2006 г. сме направили предложение до председателя на 40-то НС и на всички парламентарни групи – седем на брой, и до председателя на националния омбудсман. В предложението е направено искане да се приеме Закон за пълно обезщетяване на собствениците на компенсаторни инструменти.

Изплатените в по-малко суми от мафиотските групировки, разликата до пълния размер да се изплати пряко от държавата, от държавния резерв – постъпленията от приватизационните сделки. Това да стане с искане, което ви прилагаме.

Да се приеме и създаване на фондация “Репресии” за сметка на собствените средства на репресираните, които ще се възстановяват. Предлагаме ви и самия текст.

Уважаеми господа,

Като изхождаме от факта, че Република България от 1 януари 2007 г. е пълноправен член на Европейския съюз, то смятаме, че и законите, които се приемат, трябва да съответстват на европейските. Молим ви за решение към Резолюция 1481 от 25 януари 2006 г.

Областен съюз на репресираните – Стара Загора

Искане

Въз основа на Закона за пълно обезщетяване на одържавеното имущество – отразени в компенсаторните инструменти

1. Посочват се пълни данни, необходими на собственика на компенсаторните документи, отправил иска.
2. Посочват се пълни данни за издадения компенсаторен документ.
3. Изнасят се пълни данни за договора, по който е сключена сделката с лицензирана фирма купувач.
4. Правят се изчисленията, от които да е видно какво в крайна сметка трябва да получи собственикът допълнително.

Сметката се прави по следния пример:

СМЕТКА

а) Първоначална сума на компенсаторния документ – 10 000 лв.

- одържавена сума от купувача – 100 лева.

- изплатени на собственика 14% - 1400 лева.

- неизплатена сума на собственика – 8500 лева.

б) Доплащане за сметка на собственика:

- държавни разходи 1% - 100 лева.

- Фондация "Репресии" 1% - 100 лева.

- на Националното ръководство 50% - 50 лева;

- на Областното ръководство 50% - 50 лева.

в) Сума, получена от собственика – 8300 лева.

Словом: Осем хиляди и триста лева.

Дата....

Град...

Подписал иска:

Фондация на репресираните, създадена от имуществото им

Въпросът за създаване на Фондация за репресираните се постави от Областния съюз на репресираните с голяма острота пред 39-то НС и 40-то НС с решение 61 от 17 август 2005 г. до всички парламентарни групи и до Министерския съвет. С това се прави предложение за отмяна на Закона за сделките с компенсаторни инструменти и да се приеме закон за пълно обезщетение – изплащане на 100% сумите по компенсаторните документи на собствениците. Това предложение освен това предварително беше публикувано и в седмичника "ПРО и АНТИ" на 19-27 април 2005 г., стр. 7. Тук трябва да се разбере, че:

Ограбеното имущество на собствениците след 9 септември 1944 г. и включено в това на държавата е станало фактически държавен дълг. Даже комунистическият режим със Закона за национализацията – чл.13, беше решено да се изплаща с лихвоносещи облигации. Това не стана, както и сега не става от потомците им.

Морално ли е, справедливо ли е страдалците от репресивния режим според крещящите нужди в семействата им да се пращат в джунглата беззаконие – на "пазарната икономика", където играят прекупвачите, които изкупуват компенсаторките на безценица, със средствата на мафията.

Поставя се въпросът за създаване на Фондация за репресираните. Това значи, че с приемането на Закона за пълното изплащане на компенсаторките собственикът доброволно дава съгласието си да му се удържи сумата за Фондацията в размер до 1-2 процента.

Чрез фондацията ще осъществяват мероприятия за мемориални паметници за стотиците хиляди избити, въдворявани в лагери и затвори и за подпомагане на нуждаещи се репресирани и на наследниците им.

Господа парламентаристи и държавници, колко трябва да се умува, за да се приеме законът за пълно обезщетяване на собствениците на компенсаторките – средно с 2000 лв., а изплащани им по 200-300 лв. за период от 8 години (1998-2004 г.)? Какво обяснение ще се даде за допълнителните заплати на участници в бордове на директорите, на надзорните съвети с над 20-50 хиляди лева месечно? Ами какви облагодетелствания се получават от корупционните търгове и конкурси с многобройните стопански сделки?

Господа, помогнете, и то незабавно, да построим поне по един паметник и кръст на многобройните жертви из страната, и то с техните средства, ограбени след 9 септември 1944 г.

За реакция по този въпрос би следвало да се получи от граждани по медиите от цялата страна.

С уважение: К. КАЛЧЕВ

Иван Григоров

България и универсализацията на света

Днес вече не комунизмът, а глобализацията е призрактът, който броди по Европа и света. Неин непобедим инструмент е глобалният световен пазар и информационното общество – обществото на знанието. Те тласкат света не само към ускорен ритъм на развитие, но и на такава взаимна обвързаност на живота и проблемите на всички народи, че създават универсализация в тяхното решаване.

В Европа станаха колосални промени, при които националните държави, които в миналото я разделяха, сега се групират в Европейския съюз и се подчиняват на Съвета на Европа и на Европейския парламент. За националните държави, които се запазват, от това членство произлизат трудни задължения, но от друга страна, то универсализира проблемите им и дава подкрепа за решаването им. Практически глобализацията помага в решаването на много национални и световни проблеми и помага за повдигане на жизненото равнище на културните народи. Но динамиката на икономиката и високите технологии налагат техническа грамотност на всички степени на производствените, техническите и стопанските кадри на всяка държава, до щателната им подготовка и запазване.

Глобализацията обаче носи и рискови последици за малките народи като българския. Тя комерсиализира обществото и това най-негативно се отразява в областта на трудовата заетост, образованието и здравеопазването, които се превръщат в доходен бизнес, отдалечавайки се от хуманните си функции, действайки на базата на неизбежния фатален край и произлизащата от него принуда за малоимотните и средните класи. Има опасност да се върнем към времето преди 9 септември 1944 г., когато болните

отиваха за медицинска помощ на носилка и не можеше да им се помогне. Или пък за престоя на болен в болница да отиват доходите и спестяванията на цялото семейство.

Застрашават се и стопанските ресурси на държавата ни. Предоставянето им за експлоатация на субекти от небългарски произход, както и трансграничните човекопотоци на чужденци се отразяват на нашия живот и на нашата национална и културна монолитност, плюс навлизане на трансграничната престъпност.

За ерозия на националната ни идентичност и култура влияе и нашествието на чуждата масова култура. Тя и досега нахлува толкова властно в душите на младите поколения на европейските държави, че превръща в амалгама националните култури и води до унификация на културата въобще. Националните култури се смесват в амалгама от пошло и модерно и много национални ценности в тях погиват. Това отдалечава националната култура от жизнените проблеми и ценностната система на нацията и в налагането по много канали на т.нар. европейски ценности, в областта на които водещи са големите държави и преди всичко суперсилата САЩ като лидер на света. Те налагат на света либералните и консервативни идеи, примиряват се и със съществуването на социалдемократията, но тя самата поради марксистките си заблуди е изостанала от предизвикателствата на историята и търси начини да ги догони и да се пригоди към темпото на новия световен ред.

Днес на мястото на държавния интервенционализъм в стопанската област се лансира антимонополното законодателство и гражданското общество. Но за провеждането на антимонополно законодателство е

нужна силна държавна власт, а гражданското общество се доминира и легитимира от богатството и силните на деня. То може да проявява контрол над държавните органи, но не разполага с инструментариум да контролира всемогъщите транснационални компании и корпорации, а още по-малко подземните. Именно затова то не може да наложи въвеждането на принципа на социалната справедливост и функционирането на социалната държава.

С приемането в Европейския съюз на Чехия, Румъния и България, в него ще влязат няколко милиона цигани. Циганският въпрос ще се изостри и универсализира. Когато се сблъска с него, Европейският съюз ще разбере нуждата от по-радикални мерки за реша-

ването му. Голямата популация на циганите за пари се превърна в асоциално явление. Например в България при преброяването през 1943 г. циганите са били 70 хиляди души. Сега са десет пъти повече и дават отражение върху бита и политиката на държавата и народа ни.

България не може да избегне глобализацията и универсализацията на проблемите. Проблемите, които тя създава, са по-малко от ползите. Те не биха били толкова остри, ако България се управлява от национално отговорно правителство. Именно за такова правителство и за здрава национална сила, която да го излъчи, е залогът на нашето европейско бъдеще.

На юридически
теми

До председателя на Министерския съвет на Република България другаря Дмитриевич Сергей Станишев, София
Копие: Представителството на Европейската комисия в България, ул. "Московска" 9, София;
БНФ, Инк, сп. "Борба", Чикаго, САЩ

Дмитриевич Сергей,

Очевидно сте забравили съдържанието на чл. 76 от Конституцията на Република България, ето защо ще Ви го припомня. Член 76, ал. 2: "На първото заседание народните представители полагат следната клетва: "Заклевам се в името на Република България да спазвам конституцията и законите на страната и във всичките си действия да се ръководя от интересите на народа. Заклех се." Като народен представител сте положили тази клетва и сте подписали клетвения лист. Но много скоро забравихте това, което сте подписали. Можете ли да обясните на ограбените от БКП стотици хиляди български граждани, чиито имоти бяха конфискувани (движими и недвижими) и раздадени на лумпени и верни чеда на БКП какво стана впоследствие. Със Закона за изменение и допълнение на Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти (ДВ, бр. 53 от 2006 г.) се хвърли прах в очите на ограбените, като в преходните и заключителните разпоредби на този закон – параграф 2, е записано: "В едномесечен срок от влизането на този закон Министерският съвет приема наредба за прилагането му." И в параграф 3 четем: "изпълнението на закона се възлага на Министерския съвет." Кой ръководи този Министерски съвет? Припомням – Дмитриевич Сергей Станишев. Ето защо с настоящото отворено писмо аз Ви питам: Вие над закона ли сте и над Конституцията ли сте и защо не сте внесли досега в Министерския съвет, за да бъде приета, тази наредба? Отговорете ясно и точно! По този повод съм занимал и главния прокурор другаря Борис Велчев. Последното писмо на ВКП е под номер 6925 от 1 февруари 2007 г., което е адресирано до МС с копие до мен. Прокурорът от ВКП Св. Георгиева пише: "В параграф 2 от ЗИДЗВ-СОНИ (публикуван в ДВ, бр. 53 от 2006 г.) е посочено, че в едномесечен срок от 30 юни 2006 г. следва да бъде издаден подзаконов нормативен акт. До момента такъв не е издаден, поради което г-н Начев смята, че са нарушени законни човешки права, като реално не са възмездени десетки граждани на Република България. В тази връзка само ще отбележа, че този прокурор вместо да отвори Наказателния кодекс, а това е негово основно задължение, и да прочете чл. 282, изпраща писмото ми на МС, който да се произнесе "дали са нарушени човешките права в РБ на стотици български граждани", а не както

пише прокурорът десетки граждани. Но прокурорът по понятни причини не споменава от кого трябва да се потърси наказателна отговорност. Ясно е, Дмитриевич Сергей, че сега съвсем не Ви е да творите и създавате подобен подзаконов нормативен акт. Българският народ трябва да чака Вашето благоволение по този въпрос. Но се изкушавам да Ви посоча какво казва комисарят по правосъдие и вътрешен ред в Еврокомисията – Негово превъзходителство Франко Фратини: "...че не изключва през юни Брюксел да препоръча предпазна клауза за правосъдието". А Негово превъзходителство посланикът на СЩА у нас Джон Байърли изнесъл лекция пред студентите от УНСС, като основна тема била: "Корупцията, която дълбоко е навлязла по всички етажи на властта и институциите".

От всичко това, Дмитриевич Сергей, направете си, и то незабавно, сериозни изводи. Всеки човек, когато не послуша майка си, той греши. Така и Вие не послушахте майка си и сгрехихте, а в едно интервю тя изнесе, че се била противопоставяла на това да станете министър-председател, тъй като върху Вас тежи тежкото политическо наследство на баща Ви. Но Вие не послушахте и направихте голяма грешка, а сега ще трябва днес или утре да понесете и не малките отговорности – било от някои Ваши действия или бездействия. Списание "Борба" се разпространява почти в целия свят. Да се надяваме, че ще се намери място за отговора, който ще ми поднесете. Освен това настоявам да ми посочите кога и откъде моята съпруга ще може да си получи 10 700 лева срещу хартийките, издадени от комунистическата власт, наречени "компенсаторни инструменти".

Николай Начев, адвокат

Монополистът Национална здравна каса

Ще, не ще, човек е принуден да търси услугите на единствената здравна каса – друга няма засега в България.

И да не му се налага да ходи за здравни услуги, го обвързват със задължение да плаща на нейно превъзходителство касата всеки месец и всяка година солидна сума за здраво осигуряване, при все че при евентуален отскок до джипито или зъболекар си плащаш – и преглед, и лечебни процедури. Отделно си купуваш непоносимо скъпите лекарства от аптеките, гласно или негласно свързани с една или друга лекарска гилдия по интереси.

Връщат те и те разкарват неколkokратно, за да изглеждат "по-тежки" и компетентни, плюс значителна сума за "услугата" (поредни начални такси, преглед, диагноза, назначено лечение), включително кеш пара и отделно почерпка, че пак ще се опре до него или подобен...

За качеството на такава "здравна услуга" почти не може да се говори, особено за чужд човек, слабо платен или несподелящ техния маниер на "услужливост".

Не са редки и случаите, когато здравноосигурен пациент – особено дете, е прашан "за зелен хайвер" по повод клинично направление за специализиран преглед и специфични лабораторни изследвания, засягащи живота на болния.

Има различни случаи (практиката е многобагрена), но вземам предвид отказа на медицински талон за ядрен магнитен резонанс на хипофизата със съмнение за тумор поради доказана с неколkokратни лабораторни изследвания хиперпродукция на пролактин и чувствително завишени нива на прогестерон и тестостерон у момиче – ученичка на 17-18 години.

Въпреки че детето е здравно осигурено и с направление до него от домашния му лекар, провеждащият медицинския преглед – акушер-гинеколог д-р Георгиев от МБАЛ – Червен бряг, през лятото на 2005 г. двукратно отказва да му издаде талон по направление за медицинското изследване с ядрен магнитен резонанс в УМБАЛ – Плевен, под предлог, че са се "свършили талоните" и казва: "Ако издам талон, трябва да го плащам."

Получава се известно забавяне на това специфично изследване и уточняване на диагнозата, което е рисковано.

Благодарение на добрата воля на д-р Лалов – специалист акушер-гинеколог от общинската болница в Луковит, се издаде необходимият талон и е установено: "доброкачествено новообразувание на главния мозък и други части на нервната система". С експертно решение на ТЕЛК при УМБАЛ "Д-р Георги Странски" ЕАД – Плевен, номер 0550/036 от 20 февруари 2006 г. диагнозата се потвърждава и детето

е трудоустроено 50% за две години, но се изплаща обезщетение по болест само един месец, тъй като “навършва 18 години” (а е ученичка в 12 клас!) и няма една година трудов стаж, който се изисквал от закона?! Как да го има, като е редовен ученик?!

Така ни отговаря “лечебната” номенклатура. Дежурен отговор.

Тогава защо ни заставяте да се “здравно осигуряваме”, господа от Националната здравна каса и НОИ? Защо ни вменявате несъществуващи “задължения: към това невалидно “здравно осигуряване”?

То трябва да е доброволно и гарантирано и по избор на “клиента” – пациент, а не по принуда.

Отделно трябва да знае българският народ къде отиват оплаканите му бедняшки парици, колко милиарда български левове “върти” НЗК и да получава редовен и верен отчет от вас за тях.

При това е само една. Друга няма! Пълен монопол над живота ни от нея...

Това не бива да продължава. Трябва да се изчисти и подобри! Без отлагане.

Димитър Цеков

П. П. Документите са предадени на ТЕЛК на 9 декември 2005 г.

Думата на
емигрантите

Йога и акробатика

Тези, които са се отдали на йога, твърдят, че ако човек стои всеки ден изправен на главата си (с краката нагоре) по няколко минути, получава не само ускорена циркулация на кръвта и опресняване на мозъка, но добива ново виждане за света. По този начин може да се види българската действителност – завъртяна на 180 градуса, отдолу нагоре или отгоре надолу. С други думи – в нормално състояние.

Ако погледнете по този начин т.нар. българска демокрация, практикувана от политическите котерици през последните 17 години, ще видите, че в България политиците, обществениците или държавниците, бивши комсомолци – синове и дъщери на старите престъпни сталинисти, днес са демократи социалисти. Бивши, а най-вероятно и настоящи марксисти станаха еталон за обитатели на най-горните етажи на властовата пирамида. Парвенютата навлязоха в политиката без чувство за отговорност и дълг към Родина и народ. Безскрупулни към крайната цел – власт, пари и лично благодетелстване. Те са нагли, надменни и самомнителни. Политическата върхушка на страната ни е днес безотговорна и бездарна. Тя няма творчески идеи, защото е политически невежа и затова не дава нищо полезно на народа.

Българските “политици” обичат само себе си и затова са толкова безчувствени и бездушни към обикновения гражданин, който с мъка и болка се мъчи да оцелее. Всеки политик вече има чувството, че е готов за партиен лидер, участва в ръководните бордове на няколко предприятия и взема участие в решенията им, без да познава естеството на работата (за тях не е важно това – важно е да се получават хонорари и да печелят от създаваща се корупционна ситуация). Ако не дай Боже образува партия (без членове), то тя непременно ще служи на комунистическото разбиране “разделяй и владей”. Тяхното високомерие и бруталност ги прави своенравни и безскрупулни.

Така наречените социалисти станаха акробати! Завъртяха се на 180 градуса и от твърди сталинисти станаха меки комунисти и после демократични социалисти. Те без канка чувство на отговорност откраднаха от трудовия български народ милиарди левове, изнесоха ги извън България, образуваха смесени търговски и производствени предприятия и днес ги вкарват като инвестиции, за да обсебят цялото национално богатство и да живеят като крехове. В същото време безработното население, възрастните хора, пенсионерите със символичните си пенсии обикалят кофите за отпадъци, за да оберат

нещо годно за препродажба и с парите, получени от него, да си купят хляб. Това е човешка драма, непозната в нашата история.

Обикновеният гражданин е потънал в мизерия толкова, че живее като безпризорните кучета. Здравната система и болниците са в по-лошо състояние от тези на африканския континент. Националното богатство – горите, за чието възстановяване са необходими десетилетия, се изсичат безразборно и стигат до голосеч, за да пълнят джобовете на мафиоти и престъпници с партиен билет.

Поръчките убийства не спират. Организираната престъпност е завладяла входа и изхода на стопанската дейност. Разкриваемостта на престъпленията е минимална, и то в средните и гребните изпълнители, като босовите поръчители остават в сянката на луксозните си апартаменти и под прожекторите на лукса на барове и екстра класа заведения. Всичко това не би било възможно, ако не съществуваше картелът между престъпниците и партийната държавна власт. Да не говорим за корумпираната съдебна система.

Училищата приличат на зоологическа градина. Ако така върви, няма да мине много време и учениците ще ходят в тях с ножове и пистолети. Казват, че имало Министерство на образованието. По нищо не личи!

Пътищата на страната са най-лошите в Европа. Железопътният транспорт е манекен на транспорта от XIX век. Сградите в населените места, освен в центъра, са окъртени и неприветливи. Оградите са рухнали. Улиците са замърсени до невъзможност. Гражданската самодисциплина е на най-ниското стъпало. И на фона на всичко това – “Ура, ние сме в Европа.” Ние сме европейци. Да, европейци, но мъкнещи последиците на половинвековното тоталитар-комунистическо управление, на терора от него и придобитите робски комплекси.

Затова каня всички – стари и млади, мъже и жени, учени, полуграмотни и неграмотни, да се изправят всеки ден на главите си, та дано настъпи някаква промяна в мисленето им, да видят действителността, до която ни доведе “зрелият комунизъм”, и да не се подлъгват на предизборните обещания на господа социалистите, защото, ако от 10 ноември 1989 г. изминаха 17 години, от 10 януари 1997 г. са само 10. Комунистическото управление ще ни доведе отново до празни магазини, опашки за кисело мляко и надзора на партийните отговорници.

Февруари 2007 г.

Дичо Дичев, Чикаго, САЩ

Редакцията на списание "Борба" изказва благодарност на всички читатели, които сж превели пощенският разходи за цялгодишно получаване на списанието (шест книжки) на домашен адрес. Само на тези читатели, които сж превели пощенският разходи, ще бъде изпращано списание "Борба" на съответния адрес.

Читателите, които го получават от разпространители по мѣста, ще продължат да го получават.

Помощта за "Борба" от България да се изпращат, както досега, на адреса на редакцията:

4470 Бѣлово, ул. "Алабакъ" 21 – Гошо Спасовъ.

Списъкът на желаещите да получават "Борба" на домашен адрес през 2007 г. ще продължи да се попълва с изпращане на пощенският разходи на адреса на редакцията – 5 (пет) лѣва годишно.

Списанието и въ бѣдеще остава бесплатно.

Изборът за Европейски парламент

Борбата за осемнадесетте депутатски места в Европейския парламент, полагащи се на България като член на Европейския съюз, ще навлезе в решителна фаза с определяне на 20 май за техни изборен ден. Както се очертава, това ще бъдат избори, в които партиите ще проверят общественото си влияние преди общинските през тази есен. Едни ще се борят за затвърждаването му, други за утвърждаването си, а трети – за изчерпаност. Заг борбата за престижност в тези избори огромно място заемат и икономическите интереси на партиите от по-големия брой спечелени депутатски места. А може би това е и основното за насочване и пренасочване на еврофондовете, които новоприета България в ЕС щеползва, и тяхното разпределение и преразпределение в инфраструктурите на страната.

От приетия от парламента закон, при който ще бъдат проведени тези избори, става ясно, че новото в него е изискването на принципа за уседналост (постоянно пребиваване в страната за срок от 3 месеца или същия срок за пребиваване в страна на ЕС, за да има гражданинът право да гласува) и възможността гласоподавателят при гласуването си да прави препоръждане на бюлетината листа, на предложените в нея имена за избор. Тази последна възможност прави самата листа с кандидати-депутатските имена динамична и трудно предсказуема.

Главните политически сили, насочили се към стартовата изборна линия, вече са известни, въпреки че подредбата на имената в изборните бюлетини по всяка вероятност в окончателен вид ще бъдат ясни едва при регистрациите на листите в съответните изборни комисии.

Засега – два месеца преди избора – с известни уговорки може да се каже, че ще участват:

Социалистическата партия (БСП);

Партия Граждани за европейско развитие на България (ГЕРБ);

Партия "Атака";

Партия Движение за права и свободи (ДПС);

Следвани от:

Съюза на демократичните сили (СДС);

Национално движение Симеон Втори (НДСВ);

Демократи за силна България (ДСБ).

По наше мнение БСП ще се бори за затвърждаване на позициите си на обществения изборен електорален пазар. ГЕРБ – за утвърждаването си и потвърждаване на социологическите проучвания за най-престижна политическа сила в общественото пространство. АТАКА, за да докаже трайното си присъствие след две изборни победи в политическия живот. ДПС – че въпреки ограниченията, наложени на гласоподавателите с принципа на уседналост, ще остане решаващ политически фактор.

Следващите: За СДС изборите са от значение, ако не успее да наложи (да получи) гласове за поне един депутат. Не е по-добро положението и в отлюспилите се от него (Костовисти) ДСБ. Вождизмът и егоцентризмът на водачите и на двете пречи за излизане с общи кандидати, което би имало своето значение за успех. Соловите ходове на водачите им със или без решение на колективния орган за вземането им по отношение на европейските партии със същата насоченост не е най-доброто в настоящия политически момент. НДСВ благодарение на лидера си, чийто качества като водач, политик и прагматик са трудно оспорими, избягна преждевременното си напускане на активния политически живот с въздържането си да участва самостоятелно в отминалите президентски избори. Доколко е бил правилен изборът му – наложен или не

– за изявленията, давани по политически въпроси от заместниците му, но ангажиращи го, е въпрос, на който бъдещето ще даде отговор. Трудно се възстановява загубеното сред хората доверие. Това не става с медийна комфортност или вестникарска плакатност – “най” и “по”, а с поглед към социалния статус на хората. Безспорният

европейски финансов и политически авторитет на лидера на НДСВ е залог за възможност, но не и залог за успех.

Как ще се развие междупартийната борба за избор на депутати за Европарламент – ще бъдем свидетели.

Резултатите ще обсъдим след тях.

Още една илюзия ще рухне – отварянето на досиетата

Най-после след “родилни мъки” и безсънни нощи, преминали в преценки, преди месец излезе поредното недоносче, сътворено от парламентарното мнозинство на управляващата коалиция – новият закон за отваряне на досиетата.

Както в миналия, така и в настоящия, отдалеч се вижда политическата търговия, която той крие, или по-точно, заг която той остава прикрит. Думи и заг думите – бездействия! А като се знае, че е така, защо никой не смее да издигне глас в защита на онова, което този закон е призван да осъществи – изваждане на показ на душеприказчиците на службите за репресии през 45-годишното комунистическо управление. На изпълнителите и ръководителите на тези репресии? Явно от страх! От страх, защото все още е под въпрос и днес кой кого управлява. Политическата власт службите, или те нея, или симбиозата между двете, но не и в интерес на държавата, а на една власт, зачената не по нормален начин, роден оперативен и живееща с несигурността на грозящото я ненормално раждане. Най-вероятно и третата! Това е така, защото, ако поставим на обследване въпроса кой се страхува от безкомпромисното отваряне на досиетата, безпогрешен ще бъде изводът – тези, от чието отваряне те са зависими. И са зависими затова, защото са внедрени, днес като демократи, в обществения и политическия живот, вчерашните ангренажни кола на комунистическия репресивен апарат. Те са хората, на които след 10 ноември 1989 г. по сценарий, изготвен от мозъчния тръст на тоталитарната партия-държава, беше поверена властта. Ето, тях именно цели да прикрие и запази новият-стар (в известен смисъл) закон за отваряне на досиетата. Но не е само това! Гласуваният от Народното събрание закон, изваждайки на показ “третия ешелон на службите”, отваря чадър не само над “първия”, но и над “втория”. Приказки за малолетни са аргументите, че ако се отворят досиетата и на засекретените ръководители и сътрудници заг и във пределите на България, ще настъпи краят на националната сигурност на Отечеството ни. Напълно естествено и разбираемо е, че както чуждата регентура в България е в ползрението на нашите контраразузнавателни служби, така и нашите са в ползрението на техните. Така че отваряне на досиетата на висшия и средния репресивен комунистически апарат едва ли ще допринесе с нещо за накръняване на националната сигурност на България. Но самият факт на отварянето ще лиши от възможност социалистическата (комунистическата) партия веднъж завинаги да се ползва от услугите на душеприказчиците – доносници, информатори и друга измет, внедрени все още във властта. Услугите, разбира се, се ползват и в нередки случаи “доброзорно” под заплахата за шантажиращо разкритие на тези същества, които още в началото на “услужливите” си действия не са

проумели, че “подавайки си пръста, те окончателно са загубили и цялата си ръка, за да не кажем и себе си”.

Колкото за двата първи “ешелона” – ръководителите и поръчителите, те въобще нямат място в структурите на държавното управление, защото те никога не са работили за националната сигурност на България, а за международния комунистически тероризъм, на който всички нишки водят към бърлогата на злото – Москва. В тази връзка текстът в закона, който се отнася за досиетата на висшия ръководен кадър на ДС и РУМНО да не бъдат проверявани и отваряни, а така също и на средния, напълно обезсмисля целия закон.

Възмущавайки се от формулировката на закона и неговото отбирателно прилагане, самият факт ни напраща въпроса: “Какво правиха в продължение на 17 години демократичните правителства след така наречената промяна, че оставиха този кардинален въпрос да бъде решен едва сега, от коалиционно правителство, доминирано от социалисти (комунисти) и на което премиерът е от партията, която е поръчител на тези служби за репресии, изпълнителите на които искаме да излязат на светло?” Отговорът е: Нищо, защото се страхуваха! Имаше ли от какво? Да, имаше! Извеждайки на светло състава на службите, те притеснително осъзнаха уязвимостта си от разкриване на собственото си минало. Тук не коментираме какво е то. Най-малко имаме правото да си присвояваме качеството на обвинители. За това си има хора. Ние правим само изводи от общоизвестните факти, бъдещи недоумения и предизвикващи съмнения.

Със съжаление трябва да отбележим, че с новия закон за отваряне на досиетата вместо извадени на светло, те отново остават в тъмнина.

Една илюзия рухва!

А какво трябва да се направи според нас във връзка с това, за да се тръгне начисто и напред?

Първото правителство след настоящото, отърсено от зависимостта на условностите (минало от службите и сегашна политическа) като първа властова крачка да извади на светло всички досиета (на царя и на пълдаря), за да знае най-после този измъчен, изстрадал и постоянно лъган народ кой кой е в тази държава. На кого да повери съдбините си и кого да презре.

Това ще бъде и първата стъпка към истинската защита на националните интереси на България като член на европейската семейство на народите.

Като втора властова крачка трябва да се изчистят коридорите на властта от насъбралата се по тях смет от внедрената от службите нечистоплътност.

И като трета стъпка това бъдещо правителство трябва незабавно да започна подготовка на кадри за държавни служители, а не за партийни послушници.

Накрая нека ни бъде позволено самопризнанието, че изредилите се след 10 ноември 1989 г. правителства имат своята вина по разглеждания въпрос. Основната вина обаче е у нас самите, защото, когато им поверяваме властта, се отдаваме повече на емоциите си и на приемане на обещания – не като едно бъдещо несигурно събитие, а като реалност. Тази безкритичност и безразсъдност при оправоощаването им се връща върху нас с действия като настоящия закон.

Любен Костов

Отворено
писмо

О.з. полк. инж.
Никола Рухчев –
 председател на Съюза на въз-
 питаниците на военните на Негово
 Величество училища, Школата за за-
 пасни офицери и Родолюбивото войн-
 ство и гражданство

Истината за стоте години...

В края на миналата година председателят на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва (СОСЗР) генерал-лейтенант о.р. Стоян Топалов обяви на всеослушание, в присъствието на министъра на отбраната и началника на Генералния щаб, че Съюзът на офицерите и сержантите от запаса и резерва ще чества през 2007 г. сто години от основаването си. Търся най-безобидната и най-мека дума, с която да квалифицирам това изявление и от това да го нарека просто невярно и обидно – не мога да намеря. Защото днешният СОСЗР няма нищо общо със Съюза на запасните офицери, започнал да се създава през 1907 г. Нищо общо по много причини – и като съдържание, и като идеология, и като време. Да вземем за пример само наименованието. Тогава започва да се създава съюз САМО от запасни офицери. Никакви сержанти (тогава просто такива не е имало). По-късно се създава отделен Съюз на запасните подофицери. Да не говорим, че тогава за съюз на резервисти не може да се говори, защото такива не е имало. А ако трябва да се говори за някакъв общ съюз, то такъв е създаден през 1941 г. като Съюз на запасното войнство, в който на конфедеративен принцип влизат освен съюзите на запасните офицери и на запасните подофицери още и Обществото на кавалерите на ордена “За храброст”, бойците от фронта и други. Но оттогава съвсем не са минали 100 години, а “само” 65. Но при съвременните условия, например бойците от фронта (днешните ветерани) са обособени в отделен съюз. Следователно дори от тази гледна точка позициите на СОСЗР за присвояване на някакви права не издържат оправдание.

Що се отнася до времето след забраната му през 1944 г. до 1990 г., т.е. цели 45 години, такъв съюз изобщо не е съществувал.

Сега да погледнем от идеологическа гледна точка. Съюзът на запасните офицери е създаден, когато българската държава беше Царство България. Цялата негова идейна платформа е пълна противоположност на комунистическата (социалистическата) идеология, изповядвана от “депо-

литизираните” членове на СОСЗР, основали този съюз през 1990 г. – само месеци след промените на 10 ноември 1989 г. Просто обидно ще бъде за тях да смятаме, че буквално за дни те са захвърлили своите убеждения, това, в което са вярвали, това, на което са служили, и са прегърнали нова “буржоазна”, “антинародна”, дори “фашистка” идеология. Защото със заповед номер 4096 от 1 декември 1944 г. на министъра на вътрешните работи Антон Югов при закриването му определя Съюза на запасното войнство като една фашизирана структура и именно затова го разтуря. А ние не можем и да допуснем, че заявявайки в своя устав СОСЗР< е той приема всички активни и пасивни на разтурения съюз, заедно с това той приема и идеологическата основа на Съюза на запасните офицери.

Ако нашите членове не бяха изгонени от армията и бяха продължили службата си във войската, те щяха да бъдат потенциални членове на този именно съюз – Съюза на запасните офицери, съюза на нашите бащи и деди. И никакво волеизявление, непочиващо на исторически факти, правни и морални норми, не може да бъде основание за възгордяване и приоритет.

Сега аз само повдигам завесата на една неправда. Същевременно като изразявам вижданията и разбиранията на нашите членове, аз по никакъв начин не може да възпра израза на тяхното възмущение, където и по какъвто начин то бъде изложено.

А колко красиво, колко благородно и по офицерски достойно би било, ако СОСЗР като масова военнородолюбива организация бе поел инициативата да бъде отбелязана и чествана 100-годишнината от основаването НЕ на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва, а на първия Съюз на запасните офицери в света, като включи в това честване ВСИЧКИ офицери, членове и не на съответни структури, където има такива офицери и където и да се намират те.

Анкета

Защо има протести на здравните работници и пенсионерите
против социалната политика на правителството
Таблица на средногодишната брутна месечна заплата в някои бю-
джетни учреждения

На вниманието на читателите!

№ по ред	Учреждение	Средна месечна заплата в лева	Средногодишен списъчен състав на броя на служителите
1	Конституционен съд	1580,25	45
2	Народно събрание	1087,90	943
3	Комисия за установяване на имуществото, придобито по престъпен начин	949,00	294
4	Министерство на вътрешните работи (МВР)	839,00	56 000
5	Министерски съвет	766,33	632
6	Държавна комисия за енергийно и водно регулиране	809,42	143
7	Министерство на правосъдието	727,17	7336
8	Държавна комисия по сигурност на информацията	688,33	109
9	Министерство на отбраната	839,00	39 400
10	Министерство на регионалното развитие и благоустройството	624,08	1390
11	Министерство на външните работи	569,25	1822
12	Министерство на икономиката и енергетиката	567,67	2744
13	Министерство на финансите	541,92	16 559
14	Министерство на държавната политика при бедствия и аварии	538,33	2471
15	Министерство на околната среда и водите	528,25	2015
16	Министерство на земеделието и горите	462,08	19 238
17	Министерство на културата	457,58	5662
18	Министерство на здравеопазването	369,33	18 391
19	Министерство на социалните грижи, специално пенсионерите	80-100	2 300 000

Защо има и ще има протести от здравни работници и пенсионери? Коментарите са излишни, защото числата говорят!

Средна заплата на здравни работници – **369,33 лв.**

Средна пенсия – **80-100 лева.**

Годишнина

64 години от убийството на ген. Христо Луков

На 11 февруари 2007 г. пред параклиса в парка пред НДК, издигнат в памет на хилядите жертви на комунистическия терор, бе отслужена панихидата във връзка с 64-годишнината от комунистическото убийство на ген.о.з. Христо Луков – герой от Първата световна война, забележителен пълководец, бивш министър на войната и бивш водач на Съюза на българските национални легиони.

След богослужението, извършено от отец Георги Спасов (сн. 1), слова произнесоха г-н Иван Григоров, водач на СБНА (сн. 2), Дориан Александров от “Българска орда”, Дянко Марков от ЗВНВУ (сн. 3) и проф. Стефан Карастоянов – председател на Българския демократически форум.

На панихидата присъстваха: проф. д-р Георги Марков – председател на Съюз “Истина”, полк. о.з. Никола Рухчев – председател на СВНВУ, Гошо Спасов – зам.-председател на Президиума на Българския национален фронт и представител на организацията в България, Боян Расате – водач на Българския национален съюз, общественици, между които се открояваше г-н Лъчезар

Сн. 1

Сн. 2

Сн. 4

Сн. 3

Тошев, и други, които бяха рагетели на каузата, за която ген. Луков бе убит.

Накрая на помена г-ца Андриана Митева покани присъстващите да се включат във факелното шествие, организирано от Българския национален съюз, от центъра на града (храм “Св. Неделя”) до дома, в който е живял ген. Христо Луков (сн. 4).

Младежта иска да управлява сама своето бъдеще

Над 500 националисти почетоха паметта на ген. Христо Луков с факелно шествие в центъра на София. Под звуците на барабани колоната премина от площад "Св. Неделя" до Паметника на Незнайния воин на площад "Александър Невски". Там произнесе слово водачът на Българския национален съюз Боян Расате. Между другото той каза: "Две хиляди и седма година ще бъде трудна за целия български народ. Ще бъде трудна и за нас, националистите, защото тази година трябва да поставим ново начало в българския политически живот... Младежта вече не се задоволява да прави шествия и да върви по посочения от продажни политици път. Младежта иска да управлява сама своето бъдеще!"

"Днес България е на колене! Младежта е изгубила връзката с рода, семейството и родината си. Нашите връстници се убиват с наркотици или се стремят да емигрират, за да не живеят в държавата мащеха, наречена България. Пенсионерите гладуват с трохите, които им дават с т.нар. пенсии, след като милиардния пенсионен фонд беше опакан в миналото от тези, които днес пак ни управляват. Родителите ни работят на две места, за да оцелеят семействата ни. За всичко това са виновни вчера и днес управляващите.

Сега ние идваме с нашия младежки дух. С вяра в силите и познанията си. С решимостта да осъществим промяната. И тази промяна ще настъпи не с пожелания, а със знанията, с които сме заредени, за да я има България" – добави организационният секретар на съюза Пламен Христов.

От името на официалните гости, пристигнали по покана на Националния съюз за честването от Германия, Австрия, Италия и Испания, слово-приветствие произнесе водачът на Фаланга Еспаньол – Испания.

Факелното шествие от паметника на Незнайния воин продължи до къщата, в която е живял ген. Луков. Пред паметната плоча бяха поднесени много цветя и венци.

Не на полицейския терор!

Полицаи от столичното Пето РПУ са предприели масирана акция за сплъщане на активисти от БНС. Ръководството на Съюза и други членове са привикани за съмнителна "справка" в неделя, на 25 февруари, рано сутринта. Всички, които са получили призовки да се явят в управлението, са отказали поединично отиване. Събрани вкупом, те се явяват пред управлението. Там те бяха подкрепени от спонтанен протест на техни членове и симпатизанти. С надути клаксони и развети знамена прииждаха коли, от които слизаше младежката подкрепа. "Не сте сами" – скандираха и издигаха лозунга "Свободен-социален-национален". Минаващи граждани все присъединяваха към протестиращите.

След излизането си от районното полицейско управление привиканите за “справка” поясниха, че са ги питали какви длъжности заемат в структурите на БНС, кой и как организира мероприятията им, защо използват точно тези символи (знака на рода Дуло) и са поискали от тях да дадат информация за членовете на съюза.

“Не за пръв път се опитват да ни тормозят заради нашите патриотични убеждения, но Българският национален съюз не е това, което беше през 2003 г. Днес вече можем да им отговорим подобаващо”, отсеке Расате. Той добави, че след поредния протест на пенсионерите в Асеновград, в който са участвали и членове на БНС, хората му са били привикани в полицията и са били “посъветвани” да не идват повече, защото “щели да имат неприятности”.

Повиканите за справка са отказали да дадат каквито и да е обяснения поради липса на извършени нарушения от тяхна страна.

Прокуратурата взима страна в пенсионерските протести

След поредицата от пенсионерски протести, в които Българският национален съюз участва активно, репресивните органи в “демократична” Република България се задвижиха, макар и с голямо закъснение. Повече от три месеца активисти на БНС все по-активно подкрепят пенсионерските протести в цялата страна. “Опит да се повлияе да не участваме беше направен още в самото начало, когато арестуваха Боян Расате на един от първите пенсионерски протести през декември м.г.” – смятат от БНС. Не след дълго активисти на БНС и в други градове бяха посъветвани да се откажат, ако не искат да имат неприятности. Кулминацията беше достигната в неделя сутринта, 25 февруари, когато петима души от ръководството на съюза бяха извикани по прокурорско нареждане, за да дават обяснения какви длъжности заемат в организацията, кой, как и защо организира мероприятията им, какви и колко членове имат.

Целият този интерес е умело прикриван зад формалното разследване относно символа на БНС – знакът IYI и неговото използване в комбинацията с българския триколюор. Според Боян Расате няма друго обяснение, защото “...този знак и това знаме ние използваме от повече от пет години. Къде спаха досега? И друг път са ни викали да даваме обяснения по повод нашите убеждения, като всеки път ни задават едни и същи въпроси, които прикриват зад поредната формална справка.” От БНС заявиха, че нито ще оттеглят подкрепата си за пенсионерите, нито ще променят символите си, а още по-малко ще предоставят информация на когото и да било за своите членове и симпатизанти.

Пресслужба на БНС

Делото за Шипка

Редакционни

В брой 5 от септември 2006 г. на сп. “Борба” със заглавие “Невероятно, но факт” отпечатахме мнението на нашия читател Георги Петров за унищавителната на г-н Здравко Зафиров на връх Шипка да бъде поставена паметна плоча в памет на загиналите в Руско-турската война – 1877 г., турски войници под командването на Сюлейман паша, като такава плоча бъде поставена и в памет на падналите български воици при атаката на Одрин.

По този повод съпартийката му тогава Росица Николова го е нарекла “нищожество”, което е довело до дело, заведено от З. Зафиров пред Пловдивския районен съд.

През февруари пловдивските вестници излязоха със съобщението:

Първоначално районният съд (във връзка с гореизложеното – б.р.) осъди Николова на 1200 лв. глоба и я призна за виновна. Тя оспорва присъдата. Окръжните магистрати я оправдаха напълно. Според решението им Зафиров е длъжен да заплати и разходите, направени по делото.

Нови книги

Сатирата на г-р Караджов е стопро-
центово политическа. Той, който по рогова
линия е внук по сестра на Стефан Караджа, по
творческа като че ли е свързан със Стоян Михайловски,
писал в Русе най-острите си сатири. Същата злъч и непри-
миримост, като на прицел са поставени партиите; в ново време
– партията, изписвана задължително с главна буква. На нея той
отрежда вината за всички злини: от атентата в храма “Света
Неделя”, преминавайки през масовите гробове след 9 септември,
концлагерите в Белене и Гиген до дворцовия преврат на 10 ноември
и уж приетото отдръпване от властта.

*Грабежите на БСП със СДС в комбинация
прогониха младежите ни в чужбина;*

*Че масонството е с болшевизма в симбиоза
има истина в голяма доза;*

*Десетилетия носител на терор, престъпност дива,
БКП с ново име “БСП” се мисли за миролюбива.*

*Казват ни го често дипломатите от двете полушария,
че престъпници превземат институциите в България.*

*За стотина дни правителството с хора съвести продали,
очерта полетата на стратегическите си провали.*

*От дебатите разгорещени в парламента ни излиза,
че правителството пак е на ръба на нервна криза.*

И още много епиграми ще прочетете в “Словесни лютичета”.

* * *

“...Не само знамената. Но и ония, които се клеяха, служеха и умираха под тях. Изведох ги
от забравата, за да ги имат младите, призвани да осъществяват вярата и мечтите им.”

Кой?

*Кой да направи днеска филм
за Ловеч, Белене, Персин,
за лагери, съдби, затвори?
А чакат кървави декори
в килии, дето помнят още
Вартоломеевите нощи.
А чакат хиляди сюжети
художници, певци, поети
да възкресят сега в картини
ония кървави години,
когато нашият елит
до крак бе варварски избит
и верните ни стражи – воини,*

*и всички българи достойни.
Когато партия проклета
създаваше ТеКеЗеСе-та
и управляваха простащи
ведно с безбожните руснаци,
за хилядите емигранти
и за забравяни таланти.
Да заговори всяка лира,
да заговори, да не спира,
за да я чуят всички живи,
да замълчат уста лъжливи,
на мъртви да даде покой,
но кой да го направи? Кой?*

Надежда Любенова

Редакционна
поща

Корекция на публикацията в бр. 1 на "Борба" с автор Костадин Семерджиев
"В интерес на истината"

На страница 19, първа колона долу, предпоследен абзац да се чете: "Той, сина на Ленков, ме уведоми, че е могъл да види, че има 34 тома съдебни архиви от процеса, но на него тези томовете не са предоставени за изследване. За достъпа до тези томовете средства да се търсят пътища, и това зависи от бъдещи стъпки. Но самият той не ги притежава тези томовете."

Уважаеми читатели на сп. "Борба",

Редакцията ви благодари за многобройните писма, които сте изпратили до насъ следъ получаването на брой 1 – януари 2007 г.

По достойнство ценимъ вашитѣ препорѣжки и загриженостъ за бъдещото разпространение на списанието. Уважаваме желанието ви да го получавате и презъ настоящата година.

Молимъ за извинение онѣзи читатели, чиито писма не можемъ да помѣстимъ по технически причини. Поместенитѣ не сѣ отбирани! Тѣ отразяватъ почти общата тенденция на всички писма, което ни окриля въ усилията ни да ви поднасяме онова, което е мобилизиращо отъ миналото, актуално въ настоящето и перспектива за бъдещето.

Радваме се, че списанието ви импулсира съ вѣтра въ утрешния день. Нека то бѣде причина да направимъ най-добрия изборъ въ предстоящитѣ избори за депутати въ Европейския парламентъ, а презъ есенъта и за мѣстни органи.

Очаквайте предизборния брой на "Борба" въ първата половина на май.

Пишете ни!

БОРБА

Българскиятъ националенъ фронтъ проведе на 3 мартъ възпоменателни срѣщи въ Мюнхенъ, Кемницъ и Щутгардъ. Срѣщата въ Мюнхенъ мина при програма:

- 1) Молитва отъ отецъ Недѣлко Калиновъ.
- 2) Кратко слово отъ Евдокимъ Евдокимовъ, което предаваме допълнително.
- 3) Размѣна на мисли по основаването на клонъ на БНФ въ Мюнхенъ.

Срѣщата завърши съ рецитации отъ Симеонъ Бесерини. Преди това бѣ избрана комисия отъ 5 души, която да организира основаването на клона на БНФ въ Мюнхенъ.

Уважаема редакция,

Много съм доволен за изпращането на сп. "Борба", от което един брой запазвам за своя употреба, а останалите броеве ги изпращам в града, откъдето съм родом – Лом. Там списанието се приема с голям интерес и се предава от ръка на ръка за четене.

След 9 септември 1944 г. започна голямото избиване на невинни българи, за това, че са управлявали държавата и бранели независимостта на Отечеството ни. Тяжна жертва е и моят дядо, убит на 10 септември 1944 г. Баща ми е прокуден от града. Майка ми е изпратена в концлагер, а на пенсионерите от рода бяха отнети пенсиите (чичовците ми). Аз познавам Белеве и Слънчевия концлагер Ловеч.

Кажете ми как мога да ги обичам? Мразя ги, защото разбиха живота на хиляди семейства, включително и моята. Благодаря ви още един път за "Борба".

Георги Патев, Плевен

Господин Спасов,

Получавам любимото списание "Борба", което чета и препрочитам с голямо удоволствие. То ми топли душата и сърцето с патриотичните си страници и разкази за хора, преживели ужасите на болшевишкия режим.

Член съм на СБНЛ от 1936 г. Стискал съм ръката на д-р Иван Дочев в Германия през 1945 г. и в Казанлък при откриването на паметника на убитите от комунистите граждани. С Г. Паприков и К. Койчев се запознах в Мюнхен през 1945 г. Същия месец и година се запознах и работих известно време и с г-н Е. Евдокимов.

Вие сте борци за национални и социални свободи. Ние сме с вас.

К. Михайлов, Стара Загора

Господин Михайлов, благодаря за ласкавите думи към "Борба". Каквото желаете, Ви изпращам. Също и разписка! За България!

Ваш Спасов

Уважаема редакция,

Движение "6 април" – Пловдив, вече години наред не забравя датата 1 февруари 1945 г. – една срамна и ужасяваща дата. В тази мразовита зимна нощ едни от най-изтъкнатите българи – регенти, министри и 105 на брой депутати, бяха жестоко убити и заровени полуживи в една яма, издълбана от бомбите, хвърлени над София в Софийските гробища.

И тази година, макар че беше не по-малко студен ден от тогавашната нощ, най-верните на нашето Движение дойдоха в църквата "Св. Неделя", където с хляб, жито и вино и с великолепно пение на трима свещеници, почетохме паметта им с "Бог да прости".

Жеко Жеков, председател на Движение "6 април" – Пловдив

Уважаема редакция,

Не празноглавие – БОРБА!

Теглейки днешно-вчерашното си дередже и размисляйки по ред факти и събития от близкото и по-далечното ни минало, стигам до заключението, че нещо "сляпо" има в тази наша орисия. Сякаш не ум има в тези първобитни глави, а смес от безразсъдък и нечистоплътност.

ПИТАМ СЕ. Какво би трябвало още да стане у нас, за да проумеем, че не друг ще ни оправи нещата в живота, а ние самите, със свои сили и средства и със своя воля.

...Ако дойде някой да ни "освободи", той ни завладява. Ако се "сили" да ни помага, с непосилни данъци ни облага. А под "крило ли ни някой закрие", със сигурност ще ни затрие. ТАКА Е – и вчера, и днес.

Изводът е явен и ясен – БОРБА и пак БОРБА! БОРБА непрестанна и упорита, твърда и непоколебима, разумна и отговорна. БОРБА на доброто над злото с всички сили и средства до пълна победа на светлината над мрака! БОРБА такава, каквато я води нашето списание.

БОРБА свещена – от Бога благословена!

Д. Бутански, Койнаре

Господин Спасов,

От много години получавам от Вас списание "Борба". Чете го не само моето семейство, а обслужвам още осем семейства, които също го четат с интерес.

Много Ви моля да продължите да ми изпращате списанието на адреса, на който съм го получавал досега.

С искрено уважение и благодарност.

П. Сотиров, Хасково

Здравейте, господа редактори,

Получих първия брой на сп. "Борба" за 2007 г. Приемете възхищението ми от застъпените теми в него. Особено от статията на покойния д-р Дочев, намерила място в неговата книга, отнасяща се до "комунизма". Как е могъл този човек, този родолюбец да прозре много далеч във времето същността на тази комунистическа идея, която унищожи духом нацията ни.

Правдиво е отразена истината в статията на доцент Нанева "България в Европейския съюз".

Все повече имаме нужда от такива статии, като тази на Камен Найденов "Съзнание, чест и... алчност".

Удивен съм от статията "Туморът ДПС". Тази статия ще я размножим и раздадем на много хора, които чува за нея, но не се добраха до списанието, за да я прочетат и да видят истинското лице на тази турска партия.

С много здрав смисъл е и статията на Димитър Йокимов.

Приемете да изразя радостта си, че в този брой прочетох името на Тони Ворош, брат на моя съученик Александър Ворош от Видинската мъжка гимназия.

Накрая искам да ви помоля, ако е възможно, да продължите да ми изпращате списание "Борба". Нека и занапред то бъде факел и духовна опора на всички българи, обичащи Родината си.

Славчо Ангелов, с. Рупци, общ. Видин

Уважаеми господин Спасов,

Благодаря за последния брой на "Борба", който предадох на нашия отец Симеонов, след, както винаги, остро изучение. Толкоз изневери не знаех за г-н Доган! Има да се говори и за други бивши и сегашни исторически събития, да са подходящи или не. Едно ме учуди, че в статията за унгарското историческо бунство през 1956 г. не става никаква дума за българските военни части, които помогнаха на съветските единици за потушаване на този бунт. Това не е за нашата слава, както не и нашето присъствие в сегашната иракска война. Но това все пак е държавна политика.

Сега-засега най-важното е съдбата на милосърдните ни сестри в Либия. Цял свят знае, че не са никак виновни. Децата бяха заразени от СПИН преди тяхното пристигане. Въпреки това животът им ще бъде ли спасен? Дай, Боже! Всички знаят, че воденият съдебен процес е за да се закрие неопитността на либийската медицина, а защо не и отмъщение, защото участвахме в Ирак? Може да има и други причини, но сегашният тамошен държавен глава, който с пропагандата си освирепява всеки ден повече и повече тълпите, всичко може да се случи! Голяма тревога за всички свестни и съвестни хора! Всеки ден гледам по Българската телевизия предаването "По света и у нас". Със страх и все пак с надежда! С нами Бог!

Не съм сигурен дали това писмо е съчинено по порядъчен български стил. Писах, както си спомням от петте години, преживени в София – 1929-1934.

Приемете моите най-сърдечни благопожелания. Живот и здраве и всичко най-добро за вас и България.

Пиер Дечев, Франция

До редакцията на сп. "Борба"

Пиша ви тези няколко реда, за да изкажа искрената си благодарност, че не ме забравяте със списание "Борба". От дълги години го получавам, което желая и занапред. Лично познавам д-р Ив. Дочев, Илия Минев, Васил Златаров и Ангел Тодоров, които вече са покойници. Вие не ме познавате, но ще ме представи покойният Пеню Георгиев от Казанлък с написаното от него в статията "Вместо реквием".

"Благодарен съм на съдбата, че ме срещна с един човек, който се оказва носител на многобройни добродетели, най-високите от които бяха неговото човеколюбие и българолюбие. Този човек се казва Никола Ралев Коледов."

Мисля, че не е нескромно начинът, по който ви се представям.

Желяя ви здраве и успешно издаване на нашето списание "Борба".

Никола Ралев, Ивайловград

Уважаеми ръководители на сп. "Борба",

Желяя ви здраве и сили да продължите все така да поддържате духа ни с много желаното от нас списание "Борба". И на нашата улица ще изгрее слънцето.

Понеже списание "Борба" е търсено и се чете, разбира се, то има и своите противници от бившата номенклатура, на която е трън в очите, искам да споделя с вас как аз го разпространявам, за да стигнат правдивите му думи до по-голям брой читатели.

От броевете, които получавам, нося в Карлово на околийския пазар, който още от турско време е в края на седмицата. Оставям от книжките на мои познати и доверени хора, които ги раздават за прочитане с уговорката до края на другата седмица да бъдат върнати. В края на другата седмица пак отивам, вземам ги и ги давам на друг, който има вестникарска сергия (пак да ги раздаде за прочит със същата уговорка). По този начин едно списание се чете от повече хора, които не го получават, но за които представлява интерес. И така, докато дойде следващият брой. Мисля, че постъпвам правилно и е опит, който може да бъде ползван и от други.

Т. Дечков, Мраченик, Карловско

Б. Р. По наша информация списанието по същия начин се разпространява и в Сопот.

Членството в Европейския съюз ни дава:

1. Възможност за свободно придвижване в ЕС.
2. Право на пребиваване в държавите – членки на ЕС.
3. Признаване на българските дипломи в ЕС.
4. Признаване на професионалната квалификация в ЕС.
5. Възможност за образование в ЕС.
6. Право на спешна и неотложна медицинска помощ чрез здравноосигурителната карта при пътуване в ЕС.
7. Право на равноправно третиране в сравнение с гражданите на другите държави – членки на ЕС.
8. Право на участие и гласуване в местни избори и избори за Европейски парламент в държавата – членка на ЕС, където живеете.
9. Възможност за привличане на повече инвестиции и възможност за откриване на нови работни места.
10. Осигуряване на допълнително финансиране на земеделските производители.
11. Възможности за участие в програмите на ЕС в социалната, културната, научната и други области.
12. По-пълна защита на правата на потребителите.
13. По-безопасни (екологично чисти), отговарящи на повишените потребителски изисквания, стоки на пазара.
14. Подобряване на условията на труд.
15. Право на отправяне на въпроси до европейските институции и на отговор от тези институции на български език.

Повече информация, свързана с членството на България в Европейския съюз и произтичащите от него права и задължения на българските граждани може да се получи от портала с информация за Европейския съюз:

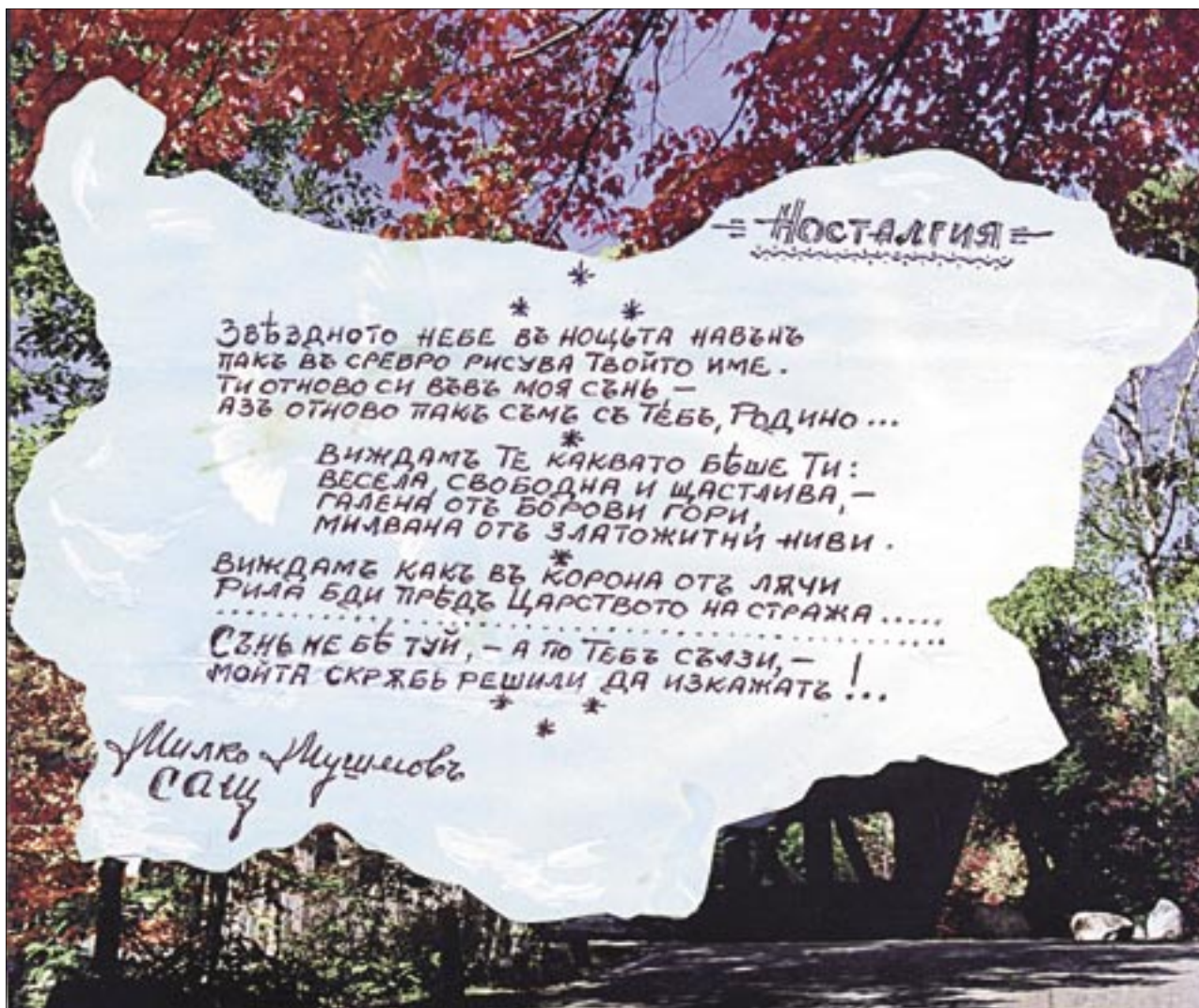
<http://www.evroportal.bg/>

КАК ДА БЪДЕ РАЗГРАДЕН КОМУНИЗМЪТ?

Приемане на Закон за преодоляване на последиците от комунистическото управление, с който да се даде възможност за търсене на съдебна отговорност от функционери на БКП, БЗНС, ДКМС, ОФ, БПС, както и на офицери от БНА и щатни служители и сътрудници на органите за сигурност, за действия, за които, макар и да не са били престъпления по действащото в посочения период законодателство, биха представлявали престъпни актове в рамките на едно цивилизовано общество.

БВРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Вѣра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД